

■ **Tradiția și inovația - bazele redresării industriei europene**
 PAGINA 3

■ **TradeVill: Birkenstock - pe drumul cel bun**
 PAGINA 9

■ **Cercetașii României colaborează cu Ministerul Educației pentru un viitor sustenabil**
 PAGINA 10

■ **Spectrul naționalismului energetic se ridică deasupra Europei**
 PAGINA 11

■ **Statista: Albania și România - țările europene cu cele mai multe locuințe deținute în proprietate**
 PAGINA 12

GRAM AUR = 401,4137 RON FRANC ELVEȚIAN = 5,3538 RON EURO = 4,9764 RON DOLAR = 4,7908 RON

Poveste de iarnă Trei portocale

Așteptam cadoul de Crăciun de la Moș Gerilă (să-mi fie scuzată, pește timp, confuzia dictată de meciul în care evoluam) cu un entuziasm greu de ascuns. Tot anul fusesem extrem de cuminc în absolut toate zilele în care nu făcusem prostii. Dar cum funcționam doar pe principii "cele rele să se spele", stăteam foarte bine la autoapreciere.

În acel decembrie ninsese

DAN NICOLAE

mult, satul nostru era relativ izolat, dar speranțele rămăneau intacte, în fond Moș Gerilă circula și prin Siberia, nu avea cum să se împiedice într-un viscol rădăcit prin Câmpia Română. După lungi zile de așteptare, la poalele bradului (era molid, dar nu mai conta, aproape nimic nu era în con-formitate cu numele) a apărut un pachetel. Aveam o imaginație bogată încă de pe atunci, dar lucrarea era mult prea pipernicită pentru cumințenia mea. Nu se compara cu absolut nimic din scurta mea istorie în materie de

daruri primite. În dimineața indicată de părinți, într-o duminică, (Crăciunul pcase vinerea și familia era la muncă, inclusiv eu, la școală) am desfăcut pechejelul. Șoc și dezamăgire grozavă, trei portocale (ulterior am aflat că erau mandarine, dar eu le-am primit de portocale) și o mașinuță din plastic, puțin mai mare decât o cutie de chibrituri, pe care o știam din vitrina magazinului săteșc. Nu îmi plăcea u portocalele, mar-torii acelor vremuri ar spune că nu prea îmi plăcea nimic care putea fi mâncat. Cooptă la soarele care bătea în vitrină, mașinuța rămas

fără roți după primele minute de cercetare. Rămăsesem cu portocalele și cu explicațiile tatei, care îmi dădea asigurări că după ce se mai duce zăpada și drumul spre oraș devine mai circulabil trebuie să mai vină ceva cadouri.

În momentul acela eram convins de veșnicia zăpezilor.

Mă uitam la portocale (știu mandarine, dar așa mi-a rămas fixat în memorie) și nu știam ce să fac cu ele.

Am desfăcut una și le-am oferit-o părinților. Cred că nu era prea coaptă, parcă am văzut niște lacrimi când o mâncam. A doua portoc

cală a aterizat pe șifonier, să i-o dau fratelui meu când urma să vină în permisie din armată.

Serveam patria, care cum puteam.

Cu a treia am plecat afară, la partenerul meu de joacă, o cățelușă neagră, Tuchi, mare cât o franzeală, care nu ne păzea de nimeni, darera foarte bună de "sonerie". I-am desfăcut portocala, dar nu s-a arătat prea încântată.

Dărnicia nu preafuncționase în acel an, dar săniile zburau efectiv în sus și în jos pe singura stradă din sat, care în slănga, în raport cu casa mea, ducea spre un oraș și în

dreapta...încă nu aflasem atunci unde se oprește. Cu această ocazie am aflat, de la colegii de șanie, că Moș Gerilă nu prea circula se prin zonă și că absolut toate jucăriile (total neatractive) de la magazinul lui "Nea Ionță" fuseseră vândute.

În preajama Revelionului a apărut și fratele din armată și m-a sfătuit că ar fi cazul ca în viitor să mihez mai mult pe Moș Crăciun. Am reținut, dar au mai trecut câțiva ani, câteva zăpezi, câțiva molizi până când s-a făcut sehimb de Moși.

Definitiv. Sper! ■